

SARAH MACLEAN

ΣΚΟΤΕΙΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

μετάφραση

Μαρία-Ευγενία Κουτσάκου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

«*Κ*ι εσύ, κυρία μου; Τι έχεις να πεις για τους δικούς σου πόθους; Τι έχεις να πεις για τη φαντασίωση που σου προσφέρω;»

Ο χρόνος σταμάτησε, καθώς η Γκρέις αναλογιζόταν τις ερωτήσεις του και θαρρούσε πως ήταν νότες βιολιού, αιωρούμενες ολόγυρά τους.

Ίσως ο Γιούαν δεν θα την έχει ποτέ κοντά του χωρίς μάσκα. Ίσως δεν θα του το επιτρέψει ποτέ ξανά. Όμως βρισκόταν εκεί, μέσα στην αγκαλιά του και...

«Μόνο γι' απόψε το βράδυ», του απάντησε.

Του προσέφερε μία νύχτα. Με μάσκα. Η απόλυτη φαντασίωση. Δεν του αρκούσε, αλλά ήταν μια αρχή. «Μόνο γι' απόψε», της είπε, παριστάνοντας ότι συμφωνεί.

Οι λέξεις του την απελευθέρωσαν. Το χέρι της έσφιξε το δικό του, άρχισε να βαδίζει υπέροχα, μ' έναν απίστευτο τρόπο και, τραβώντας τον μαζί της μέσα από τις παρέες των καλεσμένων, τον οδήγησε έξω... πέρα στους κήπους.

Κεφάλαιο 1

Έπαυλη Μπέργκσεϊ

Έδρα του δουκάτου του Μάργουικ

Το παρελθόν

Τίποτα σαν το γέλιο του δεν υπήρχε στον κόσμο όλο. Καμία σημασία δεν είχε που εκείνη αναφερόταν στον κόσμο όλο, αν και δεν ήξερε τίποτα γι' αυτόν. Ποτέ δεν είχε απομακρυνθεί από την τεράστια έπαυλη, την κρυμμένη στην ήσυχη εξοχή του Έσεξ. Δυο μέρες πεζοπορίας χρειαζόσουν από το Λονδίνο, βαδίζοντας προς τα βορειοανατολικά, για να βρεθείς εκεί όπου οι καταπράσινοι λόφοι μετατρέπονταν σε αχυρόχρωμοι, καθώς το φθινόπωρο με αργόσυρτα βήματα απλωνόταν στη χώρα.

Καμία σημασία δεν είχε που εκείνη αγνοούσε τους ήχους της πόλης ή τη μυρωδιά του ωκεανού. Μήτε άλλη γλώσσα είχε ακούσει εκτός από τα αγγλικά, μήτε ένα θεατρικό έργο είχε δει, μήτε κάποια ορχήστρα είχε παρακολουθήσει να παίζει.

Καμία σημασία δεν είχε που ο κόσμος της περιοριζόταν σε τρεις χιλιάδες στρέμματα εύφορης γης, περήφανης για τα τροφαντά, λευκά πρόβατά της και για τα τεράστια δεμάτια σανού.

Όσο για τους ανθρώπους της κοινότητας, γι' αυτούς ήταν ουσιαστικά αόρατη. Απαγορευόταν να τους μιλήσει, γιατί η ύπαρξή της ήταν ένα μυστικό, που έπρεπε πάση θυσία να φυλαχτεί.

Ένα κορίτσι που βαφτίστηκε κληρονόμος του δουκάτου του Μάργουικ. Φασκιωμένο με τις εκλεκτές δαντέλες, που επί γενεές γενεών προορίζονταν για τους δούκες, χρισμένο με το έλαιο που προοριζόταν για τους πιο προνομιούχους κατοίκους της Έπιαυλης Μπέργκσεϊ. Σ' αυτό το κορίτσι έδωσαν αγορίστικο όνομα και τίτλο, ακόμα και ενόπιον του Θεού. Ενώ ο άντρας, που δεν ήταν καν πατέρας της, πλήρωσε τους υπηρέτες και τους παπάδες για να σιωπήσουν, παραποίησε τα σχετικά έγγραφα και κατέστρωσε σχέδια, για να αντικαταστήσει τη νόθα κόρη της γυναίκας του με τον έναν από τους τρεις δικούς του νόθους γιους – και οι τρεις είχαν γεννηθεί την ίδια μέρα μ' εκείνη, από τρεις διαφορετικές γυναίκες, που καμία δεν ήταν νόμιμη σύζυγός του. Ήθελε ειδικά στον γιο που επέλεξε να προσφέρει τη μία και μοναδική δυνατότητα που υπήρχε, για να κληρονομήσει τον τίτλο του δούκα – την απάτη.

Αντίθετα, στο παρείσακτο κορίτσι, σ' αυτό το κλαψιάρικο μωρό, που μεγάλωνε στα χέρια των νταντάδων, προσέφερε μισή ζωή και τίποτα περισσότερο. Ήταν η ζωή της γεμάτη από τον πόνο της μοναξιάς, που πήγαζε από έναν κόσμο τόσο μεγάλο αλλά και τόσο μικρό ταυτόχρονα.

Κι ύστερα, πριν από έναν χρόνο, ήρθε εκείνος. Ήταν τότε δώδεκα χρονών και ακτινοβολούσε λάμψη και δύναμη, ήταν υπερβολικά ξεχωριστός. Ψηλός και λυγρός, ήδη πολύ έξυπνος και ικανός, ήταν το πιο όμορφο πλάσμα που το κορίτσι είχε δει. Τα ξανθά μαλλιά του έπεφταν μπροστά στα φωτεινά, κεκριμπαρένια μάτια του, με τα χιλιάδες κρυμμένα μυστικά. Το ήσυχο γέλιο του μόλις που ακουγόταν, και ακουγόταν τόσο σπάνια που έμοιαζε με δώρο.

Όχι, τίποτα σε ολόκληρο τον κόσμο δεν έμοιαζε με το γέλιο του. Το ήξερε, και ας μην είχε καμία πρόσβαση στον κόσμο και ας μην ήξερε ούτε από πού αρχίζει.

Εκείνος ήξερε.

Χαιρόταν αφάνταστα όταν της μιλούσε γι' αυτόν τον έξω κόσμο. Έτσι έκανε κι ετούτο το απόγευμα, ξεκλέβοντας λίγες πολύτιμες στιγμές ανάμεσα στις μηχανορραφίες και στους χειρισμούς του δούκα. Αργότερα, τη νύχτα, όταν θα γύριζε ο άντρας, που κρατούσε στα χέρια του το μέλλον τους, είχε σκοπό να διασκεδάσει βασανίζοντας τους τρεις γιους του. Ετούτο λοιπόν το ήσυχο απόγευμα, ενώ ο δούκας έλειπε στο Λονδίνο, απασχολημένος με όλα όσα κάνουν οι δούκες, η τετράδα βίωνε την ευτυχία εκεί όπου μπορούσε να τη βρει – στη φύση, στην περιφραγμένη γη της Έπαυλης Μπέργκσεϊ.

Το αγαπημένο της μέρος ήταν στη δυτική πλευρά του κτήματος, αρκετά μακριά από την έπαυλη, τόσο που το ξεχνούσες πριν καλά καλά το θυμηθείς. Ένα μαγευτικό ασύλλιο, με δέντρα που υψώνονταν ως τον ουρανό. Στη μία πλευρά του έτρεχε ένα κελαρυστό ποταμάκι, μικρότερο από ποτάμι, μάλλον ρυάκι για να είμαστε ειλικρινείς, αλλά το ρυάκι αυτό της είχε κρατήσει συντροφιά ώρες, μέρες κι εβδομάδες με τη φλυαρία του, όταν ήταν μικρότερη και δεν μπορούσε να ελπίζει σε τίποτα περισσότερο από μια κουβεντούλα με το νερό.

Σ' αυτό το μέρος δεν ήταν μόνη πια. Ανάμεσα στα δέντρα, όπου τα χρωματιστά παιχνίδια του ήλιου πλημμύριζαν τη γη, ήταν ξαπλωμένη ανάσκελα –σωριασμένη μετά τον αγώνα ταχύτητας που έκαναν διασχίζοντας το κτήμα– και ρουφούσε με βαθιές εισπνοές την έντονη μυρωδιά του θυμαριού.

Εκείνος κάθισε δίπλα της, αλλά ανάποδα, ο γοφός του ακουμπούσε στον δικό της και τα υπερβολικά μακριά πόδια του

εκτείνονταν πέρα από το κεφάλι της. Βαριανάσαινε και το στήθος του ανεβοκατέβαινε, καθώς κοίταζε το πρόσωπό της, έτσι όπως ήταν ξαπλωμένη.

«Γιατί πάντα ερχόμαστε εδώ;»

«Μου αρέσει εδώ», του απάντησε απλά και έστρεψε το βλέμμα της προς το φως του ήλιου. Η τυμπανοκρουσία της καρδιάς της άρχισε να ηρεμεί, καθώς κοίταζε τον ουρανό που έπαιζε κρυφτό ανάμεσα στα δέντρα. «Και εσένα θα σου άρεσε, αν δεν ήσουν τόσο σοβαρός όλη την ώρα».

Η ατμόσφαιρα του ήσυχου μέρους άλλαξε, βάρυνε από την αλήθεια – δεν ήταν συνηθισμένα παιδιά, ανέμελα δεκατριάχρονα. Μέσα στις έγνοιες κατάφεραν να επιβιώσουν. Χάρη στη σοβαρότητά τους κατάφεραν να επιβιώσουν.

Αυτήν τη στιγμή, όμως, εκείνη δεν ήθελε κάτι τέτοιο. Δεν το ήθελε, ενώ οι τελευταίες πεταλούδες του καλοκαιριού χόρευαν ακόμα ανάμεσα στις ηλιαχτίδες, διαχέοντας ολόγυρα τη μαγεία που κρατούσε το κακό μακριά. Έτσι εκείνη άλλαξε το θέμα.

«Μίλησέ μου γι' αυτό».

Δεν της ζήτησε διευκρινίσεις. Δεν του χρειάζονταν. «Ξανά;»

«Ξανά».

Εκείνος γύρισε από την άλλη και εκείνη τράβηξε τη φούστα της, θέλοντας να του κάνει χώρο, για να ξαπλωθεί δίπλα της, ακριβώς όπως τις προηγούμενες φορές. Δεκάδες, εκατοντάδες φορές. Αφού βολέυτηκε ανάσκελα κι έβαλε τα χέρια πίσω από το κεφάλι του, άρχισε να της μιλάει με το βλέμμα στον θόλο από τις φυλλωσιές των δέντρων: «Ποτέ δεν βρίσκεις ησυχία εκεί».

«Φταίνε τα κάρα που περνούν στα καλντερίμια».

Της έγνεψε καταφατικά. «Οι ξύλινοι τροχοί κάνουν φασαρία, αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Ακούγονται φωνές από τα καπηλειά και από τους πλανόδιους της αγοράς στην πλατεία. Αλυχτίσματα

σκύλων από τις αποθήκες. Καβγάδες στους δρόμους. Εγώ ανέβαινα συνήθως στη στέγη του σπιτιού μου και έβαζα στοιχήματα, όταν τους έβλεπα να πιάνονται στα χέρια».

«Γι' αυτό λοιπόν είσαι καλός στην πυγμαχία».

Σήκωσε ελαφρά τον έναν ώμο με αδιαφορία. «Πάντα πίστευα ότι αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος για να βοηθάω τη μαμά μου. Ώσπου...»

Η φωνή του άρχισε να σβήνει, αλλά εκείνη άκουσε και τα υπόλοιπα. Ώσπου αρρώστησε η μάνα του και ο δούκας τον δελέασε με τον τίτλο και την περιουσία του. Εκείνος ήταν διατεθειμένος να κάνει τα πάντα, για να βοηθήσει τη μητέρα του. Το κορίτσι γύρισε να τον κοιτάξει, το πρόσωπό του φαινόταν ταλαιπωρημένο, το βλέμμα του ήταν με αποφασιστικότητα στραμμένο στον ουρανό, το πιγούνι του ακίνητο.

«Πες μου για τις βρισιές», τον παρότρυνε.

Του ξέφυγε ένα γέλακι από το ξάφνιασμα. «Μου φαίνεται ότι οι αισχρές λέξεις σου αρέσουν λιγάκι».

«Δεν ήξερα καν ότι υπάρχουν βρισιές, πριν γνωρίσω εσάς τους τρεις».

Ήταν τρία τα αγόρια που εισέβαλαν στη ζωή της, άναρχα, βίαια, αθυρόστομα και υπέροχα.

«Πριν γνωρίσεις τον Διάβολο, εννοείς», θέλησε να τη διορθώσει.

Ο Διάβολος, βαφτισμένος με το όνομα Ντέβον –ο ένας από τους δύο ετεροθαλείς αδελφούς του– μεγάλωσε σε ορφανοτροφείο αρρένων, όπως αποδείκνυε και το λεξιλόγιό του.

«Είναι πολύ χρήσιμος τελικά», σχολίασε εκείνη.

«Ναι, για τις βρισιές. Ειδικά στις αποβάθρες, κανένας άλλος δεν βλαστημάει σαν ναύτης».

«Πες μου την καλύτερη που έχεις ακούσει».

Της έριξε ένα πονηρό βλέμμα. «Όχι».

Τότε εκείνη σκέφτηκε ότι μπορεί να ζητήσει αργότερα το ίδιο πράγμα από τον Διάβολο, οπότε του είπε: «Μίλησέ μου πάλι για τη βροχή».

«Έτσι είναι το Λονδίνο. Όλη την ώρα βρέχει».

Τον σκούνησε με τον ώμο της. «Πες μου τα καλά της βροχής».

Της χαμογέλασε και εκείνη του το ανταπέδωσε, της άρεσε ο τρόπος που πήγαινε με τα νερά της. «Η βροχή κάνει τις πέτρες στα καλντερίμια λείες και γυαλιστερές».

«Και τη νύχτα γίνονται χρυσαφένιες, από τα φώτα των καπηλειών», συμπλήρωσε εκείνη.

«Δεν είναι μόνο τα καπηλειά. Είναι τα θέατρα στην οδό Ντρουρί. Είναι και οι λάμπες που κρέμονται έξω από τους οίκους ανοχής». Στους οίκους ανοχής κατέληξε η μητέρα του, όταν την έδωσε ο δούκας, επειδή εκείνη επέλεξε να κρατήσει τον γιο τους. Εκεί γεννήθηκε αυτό το παιδί.

«Για να διώχνουν το σκοτάδι», του είπε απαλά.

«Το σκοτάδι δεν είναι τόσο κακό», απάντησε εκείνος. «Απλώς οι άνθρωποι μέσα στο σκοτάδι παλεύουν αναγκαστικά, για να πάρουν αυτό που χρειάζονται».

«Το παίρνουν; Και τι είναι αυτό που χρειάζονται;»

«Όχι, δεν παίρνουν αυτό που χρειάζονται, ούτε αυτό που τους αξίζει». Έκανε μια παύση, μετά ψιθύρισε σαν έλεγε κάτι πραγματικά μαγικό: «Αλλά εμείς θα το αλλάξουμε αυτό».

Άκουσε πολύ καλά τη λέξη «εμείς». Όχι μόνο εκείνος. Όλοι τους. Ένα κουαρτέτο που είχε δώσει λόγο, από τη μέρα που είχαν έρθει τα αγόρια στην Έπαυλη Μπέργκσεϊ γι' αυτή την παρανοϊκή αναμέτρηση – όποιος νικούσε θα έσωζε και τους υπόλοιπους. Μετά θα δραπέτευαν από το μέρος, όπου βρίσκονταν φυλακισμένοι και υποχρεωμένοι να δώσουν μια μάχη σύνεσης

και ισχύος, για να λάβει ο γέρος πατέρας τους αυτό που ήθελε: έναν άξιο διάδοχο για το δουκάτο.

«Όταν γίνεις δούκας», άρχισε να του λέει απαλά.

Γύρισε για να τη δει. «Όταν κάποιος από εμάς γίνει δούκας».

Κούνησε αρνητικά το κεφάλι της και συνάντησε τα λαμπερά κεχριμπαρένια μάτια του. Ήταν ολόγδια με των αδελφών του. Ολόγδια με τα μάτια του πατέρα τους. «Εσύ θα νικήσεις».

Την κοίταξε για μερικές στιγμές και είπε: «Πώς το ξέρεις;»

Εκείνη έσφιξε τα χείλη της. «Απλώς το ξέρω». Οι μηχανορραφίες του γερο-δούκα χειροτέρευαν όλο και περισσότερο κάθε μέρα. Ο Διάβολος ήταν ό,τι και το όνομά του, υπερβολικά φλογερός και μανιασμένος. Ενώ ο Γουίτ, υπερβολικά μικρός. Υπερβολικά καλός.

«Και αν εγώ δεν θέλω;»

Εξωφρενική σκέψη. «Εννοείται ότι θέλεις».

«Εσύ θα έπρεπε να το κληρονομήσεις».

Δεν μπόρεσε να κρατήσει ένα αυθόρμητο γελάκι. «Τα κορίτσια δεν κληρονομούν τον τίτλο του δούκα».

«Κι όμως, να την η κληρονόμος!»

Ωστόσο δεν ήταν. Δεν ήταν πραγματικά. Ήταν ο καρπός μιας εξωσυζυγικής σχέσης που είχε η μητέρα της, ρισκάροντας προκειμένου να δώσει έναν νόθο κληρονόμο στον τερατώδη άντρα της και απειλώντας να αμαυρώσει μια για πάντα την πολύτιμη οικογενειακή υπόληψή του – το μόνο θέμα που τον ενδιέφερε. Αντί για αγόρι, η δούκισσα γέννησε κορίτσι, επομένως δεν ήταν κληρονόμος. Απλώς ήταν κάποια που θα κρατούσε τη θέση για τον τίτλο. Μια σημείωση στο παμπάλαιο βιβλίο *Burke's Peerage*, όπου ήταν καταγεγραμμένα τα γενεαλογικά δέντρα των τιτλούχων αριστοκρατών. Το ήξεραν όλοι.

Αγνόησε τα λόγια του και είπε: «Δεν έχει σημασία».

Όντως δεν είχε. Εκείνος που θα νικούσε ήταν ο Γιούαν. Εκείνος θα γινόταν δούκας και θα τα άλλαζε όλα.

Την κοίταξε για μερικές στιγμές. «Όταν γίνω δούκας, λοιπόν». Τα λόγια του ακούστηκαν ψιθυριστά, λες και, αν εννοούσε όσα έλεγε, θα τους καταριόταν όλους. «Όταν θα γίνω δούκας, θα φροντίσω για την ασφάλεια όλων μας. Τη δική μας και όσων ζουν στο Κόβεντ Γκάρντεν. Θα του πάρω τα χρήματα. Τη δύναμη. Το όνομα. Και θα φύγω μακριά, δίχως να κοιτάξω πίσω ποτέ ξανά». Οι λέξεις του στριφογύριζαν γύρω τους, αντηχούσαν ανάμεσα στα δέντρα για πολλή ώρα πριν διορθώσει τον εαυτό του. «Όχι το δικό του όνομα», ψιθύρισε. «Το δικό σου».

Ρόμπερτ Μάθιου Κάρικ, Ερλ Σάμνερ, διάδοχος του δουκάτου του Μάργουικ.

Αγνόησε τη συναισθηματική απειλή που την περικύκλωνε και ελάφρυνε τον τόνο της. «Θα μπορούσες κάλλιστα να πάρεις το όνομα. Είναι εντελώς καινούριο. Δεν το χρησιμοποίησα ποτέ». Μπορεί εκείνη να βαφτίστηκε διάδοχος, αλλά ούτε το παραμικρό δικαίωμα δεν είχε στο όνομα.

Καθώς τα χρόνια περνούσαν και δεν είχε κανένα όνομα, την έλεγαν «κορίτσι», «το κορίτσι» ή «νεαρή κυρία». Κάποτε, για μικρό χρονικό διάστημα, όταν ήταν οκτώ, μια υπηρέτρια τη φώναζε *Λουβ* και εκείνη μάλλον το απολάμβανε. Έπειτα από λίγους μήνες η υπηρέτρια έφυγε και το κορίτσι έγινε πάλι ο κανένας.

Μέχρι που ήρθαν εκείνοι – μια τριάδα αγοριών, για τα οποία δεν ήταν αόρατη. Εκείνος δεν την έβλεπε μόνο, αλλά έδειχνε ότι την καταλαβαίνει κιόλας. Την αποκαλούσαν με εκατό ονόματα: «Βολίδα» από τον τρόπο που διέσχιζε τα χωράφια, και «Κοκκίνω» από το φλογερό χρώμα των μαλλιών της, και «Έκρηξη» από τον τρόπο που θύμωνε με τον πατέρα τους. Εκείνη απαντούσε σε όλα, γνωρίζοντας ότι κανένα δεν είναι το όνομά της και

χωρίς να την πειράζει ιδιαίτερα από τότε που ήρθαν τα αγόρια. Μάλλον της αρκούσαν εκείνοι.

Για εκείνους δεν ήταν ο κανένας.

«Με συγχωρείς», της ψιθύρισε. Το εννοούσε.

Για εκείνον είχε υπόσταση.

Έμειναν έτσι λίγη ώρα ακόμα, με το βλέμμα στο κενό, με την αλήθεια να τους τυλίγει σαν κουβέρτα, μέχρι που εκείνος καθάρισε τον λαιμό του και κοίταξε αλλού, σαν να διέκοψε την επαφή τους. Γυρίζοντας ανάσκελα, έστρεψε ξανά την προσοχή του στα ψηλά δέντρα και είπε: «Τέλος πάντων, η μαμά μου έλεγε ότι λάτρευε τη βροχή, επειδή μόνο τότε έβλεπε πολύτιμα πετράδια στο Κόβεντ Γκάρντεν».

«Υποσχέσου να με πάρεις μαζί σου, όταν φύγεις», του ψιθύρισε μέσα στην ησυχία.

Τα χείλη του σχημάτισαν μια ίσια γραμμή, η υπόσχεσή του ήταν γραμμένη στις ρυτίδες του προσώπου του, φαινόταν μεγαλύτερος από όσο ήταν. Νεότερος από όσο επρόκειτο να γίνει. Έγνεψε με μια κίνηση. Ακλόνητος. Σίγουρος. «Και σε διαβεβαιώνω ότι θα έχεις πολύτιμα πετράδια».

Γύρισε κι εκείνη ανάσκελα, ενώ τα ρούχα της τσαλακώνονταν πάνω στο γρασίδι. «Να, είδες τώρα», αστειεύτηκε. «Θέλω και χρυσαφένια κλωστή για όλες μου τις τουαλέτες».

«Θα σου εξασφαλίσω ολόκληρες κουβαρίστρες».

«Μάλιστα, παρακαλώ», απάντησε. «Και μία καμαριέρα με γνώσεις κομμωτικής, για να με χτενίζει».

«Είσαι πολύ απαιτητική για μικρή επαρχιώτισσα», την πείραξε.

Εκείνη του χαμογέλασε πλατιά. «Μια ολόκληρη ζωή προετοίμαζα τις απαιτήσεις μου».

«Μικρή επαρχιώτισσα, πιστεύεις ότι είσαι έτοιμη για το Λονδίνο;»

Το χαμόγελο μετατράπηκε σε μια κοροϊδευτική έκφραση. «Μικρέ αστέ, νομίζω πως θα τα πάω μια χαρά».

Εκείνος γέλασε και ο ξεχωριστός ήχος γέμισε τον χώρο γύρω τους, τη ζέστανε. Τη στιγμή αυτή συνέβη κάτι. Κάτι παράξενο και ανησυχητικό, υπέροχο και αλλόκοτο. Αυτός ο ήχος την ξεκλείδωσε όσο τίποτα σ' όλο τον κόσμο.

Ξαφνικά άρχισε να τον νιώθει. Όχι απλώς τη ζεστασιά του δίπλα της, όπως ακουμπούσαν οι ώμοι και οι γοφοί τους. Όχι μόνο το χέρι του, που ξεκουραζόταν πίσω από αφτί της. Όχι απλώς το άγγιγμά του στις μπουκλες της, καθώς της αφαιρούσε ένα φυλλαράκι. Όλα όσα ήταν. Την παραμικρή κίνηση της ανάσας του. Την ήρεμη δύναμη. Και αυτό το γέλιο... το γέλιο του.

«Ό,τι κι αν γίνει, θέλω να μου υποσχεθείς ότι δεν θα με ξεχάσεις», του είπε σιγανά.

«Δεν θα μπορούσα. Θα είμαστε μαζί».

Κούνησε αρνητικά το κεφάλι της. «Οι άνθρωποι φεύγουν».

Το μέτωπό του αυλάκωσε και εκείνη ένιωσε τη δύναμη που είχαν οι λέξεις του. «Εγώ δεν φεύγω κι ούτε πρόκειται».

Έκανε ένα νεύμα καταφατικό, αλλά ακόμα αμφέβαλλε. «Μερικές φορές δεν είναι θέμα επιλογής. Μερικές φορές οι άνθρωποι απλώς...»

Το βλέμμα του μαλάκωσε, καταλάβαινε ότι πίσω από τα λόγια της κρυβόταν η ιστορία με την απώλεια της μητέρας της. Γύρισε προς το μέρος της, για να βλέπονται κατάματα. Με το μάγουλο ακουμπισμένο στο χέρι του ο καθένας, αρκετά κοντά για να ειπωθούν μυστικά. «Θα ήταν εδώ, αν μπορούσε», της είπε σταθερά.

«Αυτό δεν το ξέρεις», ψιθύρισε. Μισούσε τον πόνο που της προκαλούσαν αυτές οι λέξεις. «Πέθανε όταν γεννήθηκα και με άφησε σ' αυτόν τον άντρα που δεν είναι ο πατέρας μου, μου

έδωσε ένα όνομα που δεν μου ανήκε, και ποτέ δεν θα μάθω τι θα γινόταν, αν δεν είχε πεθάνει. Ποτέ δεν θα μάθω αν...»

Εκείνος περίμενε. Τόσο υπομονετικά, που θαρρούσε ότι μπορούσε να την περιμένει για μια ζωή.

«Ποτέ δεν θα μάθω αν εκείνη θα με αγαπούσε».

«Θα σε αγαπούσε». Η απάντηση ήρθε ακαριαία.

Κούνησε με δυσπιστία το κεφάλι της, κλείνοντας τα μάτια, αν και ήθελε να τον πιστέψει. «Ούτε καν με ονόμασε».

«Θα το έκανε. Θα σε ονόμαζε και σίγουρα θα σου έδινε ένα όμορφο όνομα».

Με τη σιγουριά στα λόγια του έκανε τα μάτια της να στραφούν στα δικά του, σταθερός και ανυποχώρητος. «Άρα, όχι Ρόμπερτ;» αστειεύτηκε η Γκρέις.

Δεν της χαμογέλασε. Ούτε γέλασε. «Το όνομα που θα σου έδινε θα εξέφραζε αυτό που είσαι. Αυτό που σου αξίζει. Θα σου έδινε τον τίτλο».

Άρχισε να καταλαβαίνει.

Μετά της ψιθύρισε: «Όπως θα έκανα εγώ».

Όλα πάγωσαν. Το θρόισμα των φύλλων κάτω από τον θόλο των δέντρων, οι φωνές των αδελφών του στο ρυάκι λίγο πιο πέρα και η αργή κίνηση του απογεύματος. Αυτήν τη στιγμή το ήξερε ότι ήταν έτοιμος να της χαρίσει ένα δώρο που ποτέ της δεν φαντάστηκε ότι θα μπορούσε να αποκτήσει.

Του χαμογέλασε, η καρδιά της χτυπούσε δυνατά μέσα στο στήθος της. «Πες μου».

Επιθυμούσε να το ακούσει από τα χείλη του, με τον ήχο της φωνής του να φτάνει στα αφτιά της. Το ήθελε από εκείνον, γνωρίζοντας ότι ποτέ δεν επρόκειτο να τον ξεχάσει, ούτε κι αν έφευγε χωρίς να την πάρει μαζί του τελικά.

Της το είπε: «Γκρέις».

Κεφάλαιο 2

Λονδίνο

Φθινόπωρο 1837

«**Σ**την Ντάλια!»
Οι κραυγές επιδοκίμασίας δυνάμωσαν μετά το κέρασμα, μέσα στην κύρια αίθουσα της οδού Σέλτον 72 –μιας πολυτελούς λέσχης, την οποία κρατούσαν απόλυτα μυστική οι πιο ενημερωμένες, οι πιο ευφρείς και σκανδαλώδεις γυναίκες του Λονδίνου–, το πλήθος ευχόταν ομόφωνα στην υγεία της ιδιοκτήτριας.

Μια γυναίκα, γνωστή με το όνομα Ντάλια, στεκόταν ακίνητη στην αρχή της κεντρικής σκάλας ελέγχοντας τον τεράστιο χώρο, που είχε ήδη γεμίσει με μέλη της λέσχης και με καλεσμένους, παρόλο που ήταν νωρίς. Χάρισε ένα πλατύ και λαμπερό χαμόγελο στη συνάθροιση. «Άσπρο πάτο, αγαπημένοι μου, σας περιμένει μια νύχτα που θα τη θυμάστε!»

«Ή που θα την ξεχάσετε!» ακούστηκε μια ζωηρή απάντηση από το βάθος της αίθουσας. Η Ντάλια αναγνώρισε αμέσως τη φωνή της πιο εύθυμης χήρας του Λονδίνου – μια μαρκησία, η οποία είχε αφοσιωθεί στην οδό Σέλτον 72 από παλιά και την

είχε λατρέψει πιο πολύ κι από το ίδιο της το σπίτι. Εκεί κατάφερε να βρει ιδιωτικότητα η μαρκησία, κάτι που ποτέ δεν απέκτησε στην πλατεία Γκρόσβενορ. Το ίδιο και οι εραστές της.

Το μασκοφόρο πλήθος γέλασε, η Ντάλια δεν ήταν πια στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος κι έτσι η υποδιευθύντρια Ζέβα κατόρθωσε να την πλησιάσει. Η ψηλόλιγνη μελαχρινή καλλονή στεκόταν πλάι της, από τότε που η λέσχη έκανε τα πρώτα βήματά της, και κανόνιζε κάθε λεπτομέρεια που αφορούσε τα μέλη, εξασφαλίζοντας ό,τι επιθυμούν να το έχουν δικό τους.

«Κοσμοσυρροή από τώρα», παρατήρησε η Ζέβα.

Η Ντάλια κοίταξε βιαστικά το ρολόι του χεριού της. «Ετοιμάσου για κάτι πολύ περισσότερο από αυτό».

Δεν ήταν αργά, μόλις περασμένες έντεκα, μα μόνο τότε οι πιο πολλοί Λονδρέζοι κατάφερναν να ξεγλιστρήσουν από τα βαρετά δείπνα και τις χοροεσπερίδες, πουλώντας δικαιολογίες με την κακόκεφη και εύθραυστη ιδιοσυγκρασία που τους χαρακτηρίζει. Η Ντάλια χαμογέλασε αυτάρεσκα με αυτή τη σκέψη, ήξερε τον τρόπο που τα μέλη τους χειρίζονταν την επικρατούσα άποψη για το ωραίο μεν, αλλά ασθενές φύλο, προκειμένου να πάρουν ό,τι λαχταρούν κάτω από τη μύτη της κοινωνίας.

Θα διεκδικήσουν τον χαρακτηρισμό του ασθενούς φύλου και θα το διασκεδάσουν, ενώ δίνουν εντολή στους αμαξάδες να έρθουν από την πίσω είσοδο του σπιτιού τους, ενώ πετούν από πάνω τους τα ευυπόληπτα φορέματα και στη θέση τους βάζουν κάτι πιο συναρπαστικό, ενώ ξεφορτώνονται το προσωπίο που τις καλύπτει στον κύκλο τους και γίνονται μια άλλη, με άλλο όνομα, άλλες επιθυμίες – ό,τι θέλησαν στη ζωή τους, μακριά από το Μείφερ.

Σύντομα θα κατέφθαναν, για να γεμίσουν την οδό Σέλτον 72 ασφυκτικά, να ξεφαντώσουν, να αδράξουν ό,τι ήταν σε θέση να τους παρέχει η λέσχη εκείνες τις βραδιές του χρόνου

–συντροφικότητα, ευχαρίστηση και δύναμη– και ειδικά κάθε τρίτη Τρίτη του μήνα, όταν γυναίκες από όλο το Λονδίνο και από όλο τον κόσμο ήταν καλοδεχούμενες, για να ανακαλύψουν τους πιο κρυφούς πόθους τους.

Η βραδιά αυτή –γνωστή απλώς ως Ντομίνιον– είχε κάτι από μπαλ μασκέ, κάτι από ξέφρενο γλέντι, κάτι από καζίνο και ήταν άκρως εμπιστευτική. Στόχος της, να προσφέρει στα μέλη και στους εχέμυθους συντρόφους τους ώρες απόλυτης ικανοποίησης... με οτιδήποτε μπορεί να συνεπάγεται αυτό.

Ο σκοπός του Ντομίνιον ήταν ένας και υλοκινούμενος μονάχα από το γούστο των κυριών... Τίποτα δεν άρεσε πιο πολύ στην Ντάλια παρά να οδηγεί τις γυναίκες απευθείας στη διασκέδαση. Το ασθενές φύλο δεν είχε τη σωστή αντιμετώπιση, κάθε άλλο, και η λέσχη της επρόκειτο ν' αλλάξει αυτό το καθεστώς.

Ήρθε στο Λονδίνο πριν από είκοσι χρόνια, τότε έβγαζε το ψωμί της με πολλούς και διάφορους τρόπους. Λαντζέρισα σε ελεεινές παμπ, σε θέατρα γεμάτα υγρασία. Σε μαγαζιά ψιλόκοβε κρέας για πίτες, λύνιζε μέταλλο για την κατασκευή κουταλιών, αλλά ποτέ δεν έπαιρνε περισσότερα από κάνα δυο πένες. Γρήγορα κατάλαβε ότι η πρωινή δουλειά δεν συμφέρει.

Δεν την πείραζε, έτσι κι αλλιώς ποτέ δεν προσαρμόστηκε στην πρωινή δουλειά. Αφού τα δοχεία νυκτός και οι κρεατόπιτες της ανακάτεψαν το στομάχι και αφού η μεταλλοτεχνία γέμισε τις παλάμες της με χαρακιές, βρήκε άλλη δουλειά. Πάλευε να πουλήσει όλα τα μισοξεραμένα λουλούδια του καλαθιού της, μέχρι να νυχτώσει. Δούλεψε δύο μέρες, όταν ένας πλανόδιος μανάβης, από την αγορά του Κόβεντ Γκάρντεν, παρατήρησε τον ενθουσιώδη τρόπο με τον οποίο φερόταν σ' έναν πελάτη και της πρότεινε να δουλέψει γι' αυτόν, να πουλάει φρούτα.

Δεν πρόλαβε να κλείσει μία εβδομάδα και ο πλανόδιος

μανάβης υπονόησε ότι της έπεσε κατά λάθος ένα κατακόκκινο μήλο στο πριονίδι. Σηκώθηκε πάνω και φύτεψε τον ίδιο μες στο πριονίδι, έτρεξε γρήγορα μακριά από την αγορά, άρπαξε και τρία μήλα και τα έκρυψε στα ρούχα της – η αξία τους ξεπερνούσε τον εβδομαδιαίο μισθό της.

Το γεγονός αυτό ήταν υπεραρκετό για να τραβήξει την προσοχή ενός άντρα, ξακουστού πυγμάχου στο Κόβεντ Γκάρντεν. Ο Ντίγκερ Νάιτ αναζητούσε συνέχεια ψηλά κορίτσια με ωραία χαρακτηριστικά και δυνατή γροθιά. «*Η αγριάδα είναι απαραίτητη*», συνήθιζε να λέει, «*αλλά η ομορφιά κερδίζει πάντα το κοινό*». Η Ντάλια απέδειξε ότι είχε και τα δύο.

Τη δασκάλεσαν σωστά.

Οι καβγάδες δεν ήταν πρωινή δουλειά. Ήταν βραδινή και πληρωνόταν ανάλογα.

Πληρωνόταν αδρά. Επιπλέον σ' έκανε να αισθάνεσαι ωραία – ειδικά αν ήσουν ένα κορίτσι δίχως παρελθόν, προδομένο, γεμάτο θυμό. Οι ενοχλήσεις που άφηναν οι μπουνιές δεν την πείραζαν και ξεπέρασε γρήγορα τη ζαλάδα που ένιωθε κάθε πρωί, μετά από αγώνα... Έτσι, όταν έμαθε να προλαβαίνει τα χτυπήματα του αντιπάλου και να αποφεύγει κυρίως όσα θα της προκαλούσαν σοβαρή ζημιά, έριξε μαύρη πέτρα πίσω της.

Γύρισε την πλάτη σε λουλούδια και φρούτα, η Ντάλια πουλούσε τις γροθιές της πια, σε αγώνες δίκαιους αλλά και στημένους. Όταν είδε το χρήμα που έχουν οι τελευταίοι, πούλησε τα μαλλιά της σε κάποιον, που κατασκεύαζε περούκες στο Μείφερ και ψώνιζε χονδρική από το Κόβεντ Γκάρντεν. Τα μακριά μαλλιά ήταν ένδειξη αδυναμίας... πράγμα αντιεπαγγελματικό για ένα κορίτσι αγώνων.

Σχεδόν στα δεκαπέντε της χρόνια, με κοντοκομμένα μαλλιά και μακριά πόδια, είχε γίνει θρύλος στις πιο σκοτεινές γωνιές του

Κόβεντ Γκάρντεν. Ένα κορίτσι αδύνατο, καλογυμνασμένο και με μια ανεξήγητα δυνατή γροθιά, που κανένας άντρας δεν ευχόταν να συναντήσει σε κάποιο μισοσκότεινο σοκάκι, ειδικά αν είχε πλάι της εκείνα τα δυο αγόρια, που πάλευαν με την αδάμαστη οργή της νεαρής ηλικίας τους και ρήμαζαν όποιον τα προκαλούσε.

Μαζί κέρδιζαν χρήματα με ταχύτατο ρυθμό και μαζί έχτιζαν τη δική τους αυτοκρατορία. Η Ντάλια και εκείνα τα αγόρια, που σύντομα έγιναν άντρες, ήταν αδέρφια στην καρδιά και στην ψυχή, κι ας μην είχαν το ίδιο αίμα. Ήταν οι Οργισμένοι Μπάσταρδοι. Εμπορεύτηκαν τις γροθιές τους και οι τρεις, έως ότου δεν χρειαζόταν πια... έως ότου έγιναν αήττητοι. Αλώβητοι.

Βασιλιάδες.

Μόνο τότε η βασίλισσα Ντάλια έχτισε το κάστρο της και όρισε το πεδίο της, ποτέ ξανά δεν ασχολήθηκε με λουλούδια ή με μήλα ή με μαλλιά ή με αγώνες.

Προσέφερε στους υπηκόους της κάτι μοναδικό και υπέροχο: την επιλογή. Όχι με τον ίδιο τρόπο που την έδωσαν σ' εκείνη – το μη χείρον βέλτιστον –, αλλά με τον τρόπο που μια γυναίκα μπορεί να ζήσει τα όνειρά της. Τις φαντασιώσεις και την ευχαρίστησή της – πέτυχε διάνα.

Ό,τι ζητούσε μια γυναίκα το παρείχε η Ντάλια. Όσο για το Ντομίνιον, ήταν η δική της γιορτή.

«Βλέπω, έχεις ντυθεί κατάλληλα», είπε η Ζέβα.

«Νομίζεις;» απάντησε η Ντάλια υψώνοντας τα φρύδια. Ο κατακόκκινος κορσές και το εφαρμοστό μαύρο παντελόνι της αναδείκνυαν τις πλούσιες καμπύλες της, κάτω από ένα μακρύ ψιλοκεντημένο πανωφόρι, μαύρο και χρυσό, με μια πλούσια ολομέταξη χρυσαφένια φόδρα.

Σπάνια έβαζε φόρεμα, αφού η ελευθερία που της χάριζαν τα παντελόνια ήταν πιο χρήσιμη καθώς εργαζόταν – για να μην

αναφερθούμε στην πολύτιμη υπενθύμιση του ρόλου της, ως ιδιοκτήτριας ενός από τα καλύτερα φυλαγμένα μυστικά του Λονδίνου, αλλά και ως βασίλισσας του Κόβεντ Γκάρντεν.

Η υποδιευθύντρια της έριξε μια ματιά. «Η σεμνοτυφία δεν είναι το σπιλ σου. Ξέρω πού ήσουν τις τέσσερις τελευταίες μέρες. Δεν φορούσες βελούδο ούτε μετάξι».

Δυνατές ζητωκραυγές ακούστηκαν από τη ρουλέτα λίγο παρά πέρα, βγάζοντας την Ντάλια από τη δύσκολη θέση. Γύρισε και κοίταξε προς το πλήθος, παρατήρησε το πλατύ χαμόγελο ικανοποίησης μιας μασκοφορεμένης γυναίκας, άγνωστης σε όλους εκτός από την ιδιοκτήτρια, που τραβούσε τον Τόμας, τον καβαλιέρο της για εκείνο το βράδυ, λαχταρώντας ένα εορταστικό φιλί του. Ο Τόμας, ένας πρόθυμος υπάλληλος της λέσχης και τίποτα περισσότερο, την αγάλλιασε και ακολούθησαν σφυρίγματα και πανηγυρισμοί.

Κανένας σε όλο το Μέιφερ δεν θα πίστευε ότι πρόκειται για μια γυναίκα αντικοινωνική, απομονωμένη, που της κόβεται η λαλιά μπροστά στους άντρες. Οι μάσκες δίνουν απεριγράπτη δύναμη, όταν φοριούνται από επιλογή.

«Πήρε τα πάνω της η κύρια;» ρώτησε η Ντάλια.

«Η τρίτη νίκη στη σειρά». Φυσικά η Ζέβα κρατούσε τον λογαριασμό. «Και ο Τόμας δεν είναι τύπος που περνά απαρατήρητος».

Η Ντάλια χαμογέλασε λοξά. «Τίποτα δεν σου ξεφεύγει».

«Γι' αυτό και με πληρώνεις τόσο καλά άλλωστε. Παρακολουθώ τα πάντα», είπε η άλλη γυναίκα. «Μαζί και τα δικά σου».

Η Ντάλια κοίταξε την υπάλληλο και φίλη της, πριν απαντήσει σιγανά: «Όχι απόψε».

Η Ζέβα ήθελε να πει κι άλλα, μα δεν μίλησε. Προτίμησε να γνέψει με το χέρι προς το βάθος της αίθουσας, εκεί όπου μερικές μασκοφορεμένες γυναίκες είχαν στήσει πηγαδάκι. «Η ψήφος τους δεν θα περάσει αύριο», είχαν αποφασίσει όλες μαζί.

Ήταν παντρεμένες γυναίκες, που ανήκαν στον κύκλο της αριστοκρατίας, μακράν εξυπνότερες από τους συζύγους τους, και όλες με τα απαιτούμενα προσόντα (ή και περισσότερα) για μια θέση στη Βουλή των Λόρδων. Το γεγονός ότι δεν φορούσαν την αρμόζουσα τήβεννο δεν τις εμπόδιζε να θεσπίζουν νόμους, ωστόσο αυτό γινόταν χωρίς να πέσει στην αντίληψη του Μείφερ, σε μέρη όπως αυτό, σε μυστικές συναντήσεις.

Γεμάτο ικανοποίηση το βλέμμα της Ντάλια στράφηκε προς τη Ζέβα. Η ψηφοφορία θα καθιστούσε παράνομη την πορνεία και γενικά το εμπόριο λευκής σαρκός, σε όλη τη Βρετανία. Εδώ και τρεις εβδομάδες η Ντάλια προσπαθούσε να πείσει αυτές τις γυναίκες ότι –εκείνες και οι άντρες τους– πρέπει να κινητοποιηθούν, για να διασφαλίσουν ότι το νομοσχέδιο δεν θα ψηφιστεί.

«Φυσικά. Είναι κακό για τις γυναίκες και ειδικά για τις φτωχές». Ήταν κακό για το Κόβεντ Γκάρντεν και η Ντάλια δεν θα το επέτρεπε.

«Το ίδιο ισχύει και για τον υπόλοιπο κόσμο», είπε η Ζέβα ξερά και αδιάφορα.

«Έχεις κανέναν νόμο να περάσεις και γι' αυτούς;»

«Δώσε χρόνο», απάντησε η Ντάλια, καθώς διέσχιζαν την αίθουσα και προχωρούσαν στον μακρύ διάδρομο, όπου διάφορα ζευγαράκια εκμεταλλεύονταν τον χαμηλό φωτισμό. «Τίποτα δεν κινείται πιο αργά από τη Βουλή».

Η Ζέβα γέλασε βγάζοντας συγχρόνως έναν αναστεναγμό. «Ξέρουμε κι δυο ότι αυτό που σου αρέσει περισσότερο είναι να επεμβαίνεις στις αποφάσεις της Βουλής. Κανονικά θα έπρεπε να έχεις κι εσύ μια θέση εκεί».

Ο διάδρομος οδηγούσε σ' έναν μεγάλο φιλόξενο χώρο, γεμάτο ανθρώπους που γλεντούσαν. Στη γωνία, μια μικρή ορχήστρα έπαιζε ξεσηκωτικούς ρυθμούς και μερικοί χόρευαν ξέφρενα,

δίχως να προσέχουν τα βήματά τους, δίχως να κρατούν τις καθωσπρέπει αποστάσεις μεταξύ τους, δίχως επικριτικά βλέμματα που αναζητούν την ύπαρξη σκανδάλου. Αντίθετα, αν υπήρχε, μάλλον θα το απολάμβαναν, παρά θα το κατέκριναν.

Οι δυο τους μπερδεύτηκαν στο πλήθος περπατώντας άκρη άκρη στην αίθουσα. Ένας καλογυμνασμένος άντρας τούς έκλεισε το μάτι, καθώς περνούσαν από μπροστά του, ενώ η γυναίκα που κρατούσε στην αγκαλιά του χάιδευε το μυώδες στήθος του, το οποίο ήταν λες και κόντευε να εκραγεί, να σκίσει τις ραφές της καμπαρντίνας του. Ήταν ο Όσκαρ, άλλος ένας εργαζόμενος – δουλειά του ήταν να προσφέρει ευχαρίστηση στις γυναίκες.

Μετρημένοι στα δάχτυλα ήταν οι άντρες που παρευρίσκονταν εκεί και δεν ήταν υπάλληλοι. Είχαν ήδη περάσει όλοι τους από σχολαστικό έλεγχο, μια και δυο φορές, από το τεράστιο δίκτυο γνωριμιών της Ντάλια – το αποτελούσαν ιδιοκτήτριες επιχειρήσεων, αριστοκράτισσες, σύζυγοι πολιτικών και δεκάδες άλλες γυναίκες, που κρατούσαν στα χέρια τους το πιο ισχυρό όπλο: τις πληροφορίες.

Οι ορχήστρα σταμάτησε και η τραγουδίστρια προχώρησε προς το κέντρο της εξέδρας, όπου κάθονταν οι μουσικοί. Ήταν μια μαύρη νεαρή κοπέλα, που η φωνή της είχε ουράνια χροιά, όσο δυνατή έπρεπε για να αντηχεί στην αίθουσα και για να κάνει όσους χόρευαν να σταθούν ακίνητοι με κομμένη την ανάσα, καθώς αυτή παρήγε τερετίσματα και λαρυγγισμούς που θα προκαλούσαν σάλο μέχρι και στην οδό Ντρουρί.

Πνιχτές κραυγές δέους ακούστηκαν από όλη την αίθουσα.

«Ντάλια».

Η Ντάλια αντίκρισε μια γυναίκα με εξαιρετικό πράσινο φόρεμα και περίτεχνη ασορτί μάσκα. Η Ναστάζια Κρητικός ήταν μια θρυλική τραγουδίστρια της όπερας, που καταγόταν από την

Ελλάδα. Και η δική της παρουσία προκαλούσε σάλο σε όποια πόλη της Ευρώπης κι αν τραγουδούσε. Αφού αγκάλιασε σφιχτά την Ντάλια, έδειξε με το κεφάλι της προς τη σκηνή. «Τι κορίτσι είναι αυτό; Πού το βρήκες;»

«Την Ιβ;» στα χείλη της Ντάλια διαγράφηκε ένα χαμόγελο. «Τραγουδούσε στην αγορά της πλατείας για ένα κομμάτι ψωμί».

Το σκούρο της φρύδι ανασηκώθηκε περιπαιχτικά. «Και απόψε τι διαφορετικό κάνει;»

«Απόψε τραγουδάει για σένα, παλιά μου φίλη». Πραγματικά. Η κοπέλα τραγουδούσε για να κερδίσει μια θέση στο Ντομίνιον, από το οποίο πολλές ταλαντούχες τραγουδίστριες ξεκίνησαν τη σταδιοδρομία τους.

Η Ναστάζια κοίταξε καχύποπτα προς τη σκηνή, όπου η Ιβ μόλις παρήγαγε έναν απίστευτο συνδυασμό φθόγγων με την εξαίσια φωνή της.

«Αυτό ήταν η σπεσιαλιτέ σου – έτσι;» είπε η Ντάλια.

Η άλλη γυναίκα την έκοψε με το βλέμμα. «Είναι η σπεσιαλιτέ μου. Όσο για την προσπάθειά της, δεν θα την έλεγα τέλεια».

Η Ντάλια τής χαμογέλασε ελαφρά με κατανόηση. Ήταν τέλεια, το ήξεραν και οι δύο.

Αφήνοντας έναν πελώριο αναστεναγμό, η ντίβα έκανε μια κίνηση, σαν να ανέμιζε το χέρι της στον αέρα.

«Πες της να έρθει να με βρει αύριο. Θα τη συστήσω σε μερικούς ανθρώπους».

Η κοπέλα θα πατούσε στο σανίδι του θεάτρου πριν καλά καλά το καταλάβει.

«Έχεις μεγάλη καρδιά, Ναστάζια».

Πίσω από τη μάσκα, τα καστανά μάτια της γυάλισαν. «Αν το πεις σε κανέναν, το μέρος αυτό θα γίνει στάχτη».

«Το μυστικό σου είναι ασφαλές». Η Ντάλια χαμογέλασε

πλατιά. «Ο Πίτερ ρωτούσε για σένα». Αλήθεια ήταν. Η Ναστάζια δεν ήταν μονάχα μια καθωσπρέπει ντίβα του Λονδίνου, ήταν και περιζήτητη από τους άντρες της λέσχης.

Η ώριμη γυναίκα κολακεύτηκε. «Φυσικό είναι. Νομίζω ότι μου περισσεύουν λίγες ώρες».

Η Ντάλια γέλασε και έκανε νόημα στη Ζέβα. «Θα σ' τον βρούμε λοιπόν».

Το θέμα τακτοποιήθηκε κι εκείνη, σπρώχνοντας τον κόσμο που είχε μαζευτεί για ν' ακούσει την ανερχόμενη τραγουδίστρια, που σύντομα θα γινόταν διάσημη, μπήκε σ' ένα μικρό δωμάτιο, όπου άναβαν τα αίματα παίζοντας τυχερά παιχνίδια με χαρτιά. Μπορούσε να αισθανθεί την έξαψη στην ατμόσφαιρα και τη ρουφούσε αγόρταγα – και την ένταση που υπήρχε. Οι πιο ισχυρές γυναίκες του Λονδίνου είχαν συγκεντρωθεί με σκοπό την προσωπική τους ευχαρίστηση.

Και όλα αυτά χάρη σ' εκείνη.

«Πρέπει να βρούμε καινούρια τραγουδίστρια», παραπονέθηκε η Ζέβα, καθώς περνούσαν ανάμεσα στους χαρτοπαίκτης.

«Η Ιβ δεν πρόκειται να μείνει για πάντα στα δικά μας γλέντια, για να μας διασκεδάζει», συμφώνησε η Ντάλια.

«Θα μπορούσαμε όμως να την κρατήσουμε περισσότερο κι από έναν μήνα», πρότεινε η Ζέβα.

«Είναι υπερβολικά προικισμένη».

«Τελικά εσύ έχεις τη μεγάλη καρδιά», απάντησε η Ζέβα κάπως νευρικά.

«... η έκρηξη».

Η Ντάλια χαμήλωσε τον τόνο της, μόλις άκουσε αυτές τις δυο λέξεις. Το βλέμμα της συνάντησε τα μάτια της σερβιτόρας, η οποία κρατούσε έναν δίσκο με σαμπάνιες μπροστά στην παρέα που κουβέντιαζε λίγο πιο πέρα. Ένας ανεπαίσθητος

μορφασμός φανέρωσε ότι και εκείνη άκουγε προσεκτικά. Πληρωνόταν γι' αυτό άλλωστε, και μάλιστα καλά.

«Άκουσα για δύο από αυτούς», συνέχισε τη συζήτηση μια άλλη γυναίκα, σκανδαλισμένη και γεμάτη ικανοποίηση.

Η Ντάλια κοντοστάθηκε, ελέγχοντας την παρόρμησή της να τις αγριοκοιτάξει.

«Άκουσα ότι η αποβάθρα διαλύθηκε».

«Ναι, και φαντάσου ότι μόνο δύο σκοτώθηκαν».

«Θαύμα», είπε ψιθυριστά σαν να το ένιωθε πραγματικά εκείνη η γυναίκα. «Υπήρχαν τραυματίες;»

«Στην εφημερίδα έκαναν λόγο για πέντε».

Ήταν έξι, σκέφτηκε η Ντάλια, σφίγγοντας τα δόντια κι ενώ η καρδιά της χτυπούσε δυνατά.

«Έχεις καρφωθεί», είπε η Ζέβα απαλά και τα λόγια της απομάκρυναν την Ντάλια από τον διάλογο. Τι άλλο υπήρχε για να μάθει; Είχε πάει εκεί μόλις λίγα λεπτά μετά την έκρηξη. Να μετράει ήξερε.

Το βλέμμα της ταξίδευε πέρα από τη Ζέβα και πάνω από το πλήθος, σε μια μικρή πόρτα. Ίσα που φαινόταν στην άλλη άκρη της αίθουσας – οι χαραμάδες ήταν κρυμμένες από την μπλε ταπεσαρία του τοίχου, τη διάσπαρτη με ασημιές γυαλάδες. Ακόμα και μερικά μέλη που έτυχε να δουν το προσωπικό να την ανοίγει, ξεχνούσαν την ταπεινή πόρτα πριν προλάβει να κλείσει, πιστεύοντας ότι τίποτα πιο ενδιαφέρον δεν μπορεί να κρύβεται εκεί από αυτό που είχαν μπροστά τους.

Ωστόσο η Ζέβα γνώριζε. Η πόρτα οδηγούσε στο κλιμακοστάσιο της πίσω πλευράς, ανέβαινε στα κρυφά δωμάτια και κατέβαινε στις στοές, στα υπόγεια της λέσχης. Υπήρχαν κι άλλα πέντε κτίρια, που είχαν πρόσβαση στις στοές γύρω από το κτίριο, στον αριθμό 72 της οδού Σέλτον, αλλά ήταν το μοναδικό που είχε κρυφό πέρασμα ως τον τέταρτο όροφο,

καμουφλαρισμένο πίσω από έναν ψεύτικο τοίχο, την ύπαρξη του οποίου μόνο τρία μέλη του προσωπικού γνώριζαν.

Η Ντάλια αντιστάθηκε στην έντονη επιθυμία να εξαφανιστεί πίσω από την πόρτα. «Είναι σημαντικό που καταλάβαμε τι πιστεύει ο κόσμος για την έκρηξη».

«Πιστεύουν ότι οι Οργισμένοι Μπάσταρδοι έχασαν δύο φορτωτές και ένα πλοίο με όλο του το εμπόρευμα. Και ότι η γυναίκα του αδελφού σου παραλίγο να σκοτωθεί». Παύση. Έπειτα συμπλήρωσε όλο νόημα: «Αυτή είναι και η αλήθεια». Η Ντάλια δεν έδωσε σημασία στα λόγια της. Η Ζέβα ήξερε τότε μια μάχη είναι καταδικασμένη. «Και τι λες να τους πω;»

Η Ντάλια την κοίταξε. «Σε ποιους;»

Η Ζέβα σήκωσε το πιγούνι της, δείχνοντας προς τα λαβυρινθώδη δωμάτια που είχαν αφήσει πίσω τους. «Στα αδέρφια σου. Τι θα ήθελες να τους πω;»

Η Ντάλια ψιθύρισε μερικές βρισιές και άφησε το βλέμμα της να περιπλανηθεί πάνω από το πλήθος, το συνωστισμένο στο βάθος. Στην είσοδο της αίθουσας μια περιβόητη κόμησσα τελείωνε ένα σόκιν ανέκδοτο σε μερικούς θαυμαστές της: «... τα καρότα φυτεύονται στην πίσω αυλή, χρυσό μου!»

Τρανταχτά γέλια ενθουσιασμού ξέσπασαν και η Ντάλια γύρισε πάλι στη Ζέβα: «Χριστέ μου, δεν είναι εδώ – έτσι;»

«Όχι, αλλά δεν μπορούμε να τους αποφεύγουμε για πάντα».

«Μπορούμε να προσπαθήσουμε», πρότεινε η Ντάλια.

«Έχουν δίκιο...»

Η Ντάλια τη διέκοψε, ρίχνοντάς της ένα απότομο βλέμμα και δίνοντάς της μια ακόμα πιο απότομη απάντηση: «Γι' αυτό άσε ν' ανησυχήσω εγώ».

Η Ζέβα σήκωσε το πιγούνι της προς την κρυφή πόρτα και τη σκάλα πίσω από αυτήν. «Και για το άλλο;»

Ένα καυτό κύμα έλουσε την Ντάλια – αν ήταν από τις γυναίκες που κοκκινίζουν πολύ συχνά, ίσως γινόταν κατακόκκινη. Το αγνόησε, το ίδιο έκανε και για την καρδιά της, που χτυπούσε δυνατά. «Και γι' αυτό άσε ν' ανησυχήσω εγώ».

Το μαύρο φρύδι της Ζέβα ανασηκώθηκε τεντώνοντας το μαύρο μάτι της, φανερώνοντας ότι είχε χιλιάδες πράγματα να πει. Παρ' όλα αυτά έγενεψε καταφατικά. «Τότε ας μείνω καλύτερα στο ισόγειο».

Γύρισε από την άλλη και έφυγε διασχίζοντας το πλήθος και αφήνοντας την Ντάλια μόνη.

Μόνη έσπρωξε την κρυμμένη πόρτα, έβγαλε το μάνταλο και την ξαναέκλεισε καλά πίσω της, αφήνοντας έξω την οχλαγωγία.

Μόνη ανέβηκε από το στενό κλιμακοστάσιο, σιωπηλή με σταθερό ρυθμό – έναν ρυθμό κόντρα στους χτύπους της καρδιάς της, που αυξάνονταν καθώς περνούσε τον δεύτερο όροφο. Τον τρίτο.

Μόνη μέτρησε τις πόρτες στον διάδρομο του τέταρτου ορόφου.

Μία. Δύο. Τρεις.

Μόνη άνοιξε την τέταρτη πόρτα στα αριστερά και την έκλεισε πίσω της. Καλύφθηκε ολόκληρη από το παχύ σκοτάδι, τόσο παχύ που διέγραψε το ξέφρενο γλέντι που γινόταν κάτω, που απόσταξε τον κόσμο όλο από τούτο το δωμάτιο. Το μοναδικό παράθυρο έβλεπε τις στέγες του Κόβεντ Γκάρντεν και τα λίγα έπιπλα ήταν ένα μικρό τραπέζι, μια σκληρή καρέκλα και ένα κρεβάτι.

Μόνη στο δωμάτιο.

Μόνη με τον αναίσθητο άντρα σ' αυτό το κρεβάτι.